

VUUR

Ik werd wakker en zo te zien werd het weer een mooie, warme dag in de savanne. Ik zou die dag doen wat ik altijd doe: eten en drinken zoeken en uitkijken voor de leeuwen. Dat zijn toch rotbeesten. Toen ik klein was, hebben ze mijn broertje opgegeten. Kunnen ze nu ook niet gewoon planten eten zoals wij? Die leeuwen maken mijn leven stuk, altijd die dagelijkse stress om niet opgegeten te worden. Ja, ik ben een gazelle. Ik zou eigenlijk in een kudde moeten leven, maar ik ben – na de moord op mijn broertje – tijdens een brand mijn kudde, en dus ook mijn ouders verloren. Je moet geen medelijden hebben hoor, ik herinner me er toch niet veel van. Ik was nog jong, maar wist al hoe ik moest overleven. En zo ben ik geworden wat ik nu ben: een eenzame gazelle, die elke ochtend wakker wordt en hoopt dat hij de avond zal halen.

Toen was het dus zo een ochtend. Alles leek normaal. Ik besloot te gaan ontbijten en ging naar de rivier om te drinken. Het water smaakte wel, maar het was vrij warm en de rivier stond heel laag. Het had dan ook heel lang niet geregend. Ik keek nog even uit voor de leeuwen, en ging toen verder, op zoek naar eten. Ik kwam een struikje tegen en begon ervan te eten. Het was taai en droog, maar het was het beste wat ik kon krijgen. Na dit ontbijtje wou ik gaan liggen onder een boom omdat het zo warm was. Ik moest natuurlijk eerst op verkenning gaan, je weet maar nooit. Ik haat die leeuwen echt. De kust was veilig en zo lag ik daar gezellig in de schaduw van de boom. Het was zalig, dit was één van de weinige momenten dat ik me op mijn gemak voelde.

Maar er was iets. Er klopte iets niet. Het was ook verdacht stil. Dan gebeurde het. Ik zag zeker vijf leeuwen verschijnen aan de horizon. Ze liepen héél snel. Ik wou wel weglopen, maar mijn poten wilden niet bewegen. Verstijft van angst noemen ze dat. De leeuwen kwamen precies recht op mij af. Dit was het dan, dacht ik. Ik denk dat ik het gewoon niet hoorde door de schrik, maar dan pas merkte ik dat alle andere dieren ook op mij afkwamen. Ik kon al helemaal niet meer volgen toen de leeuwen gewoon voorbij liepen. Er was iets anders. En toen rook ik het. Eerst wist ik niet wat het was, maar ik herkende de geur wel. De laatste keer dat ik het rook was toen dat ik mijn ouders verloor. Dan voelde ik de paniek opkomen. Vuur. De vlammen waren heel indrukwekkend, ze waren (natuurlijk) vuurrood en ze kwamen bijna even snel op mij af als de leeuwen. De adrenaline gierde door mijn lijf en ik liep zo hard als ik kon mee met alle andere dieren.

Tijdens die sprint voor mijn leven besepte ik iets. Ik besepte dat ik eigenlijk wel leek op al die dieren rond mij. Zelfs op de leeuwen. Niet door ons uiterlijk natuurlijk. Maar op dat moment hadden we hetzelfde doel: overleven. En eigenlijk hebben wij datzelfde doel dag in dag uit. Het is zo en we kunnen er niets aan veranderen. Ik eet planten, leeuwen eten mij. Plots verminderde mijn afkeer tegen hen. Ik struikelde bijna over een steen en hierdoor was ik terug gefocust. Vuur. Vluchten. Ik bleef maar meelopen met de rest totdat ik een klein leeuwenwelpje zag afdwalen van zijn gezin. Van zijn ouders. Ik besepte wat er met hem aan het gebeuren was en dat hij zoals mij wees zou worden. Daarom besloot ik hem te helpen door hem terug naar de kudde te drijven. Ik week ook uit en volgde het welpje. Ik probeerde het naar de rest van zijn

kudde te leiden terwijl de vlammen alsmaar dichterbij kwamen. Maar hij wou niet volgen. Logisch. Ik kreeg terug een paniekaanval, want het vuur was gevaarlijk dicht bij en ik wist niet wat ik moest doen. Toen had ik een idee. Ik brulde zo hard als ik kon. Ik weet niet meer hoe die kreet klonk, maar hij leek alvast niet op die van een gazelle. Mijn plan werkte. Het was waarschijnlijk de moeder die haar welpje kwam halen. Ik was natuurlijk wel bang van de leeuwin, maar ik wist toch dat zij me niets zou doen. Ik schrok wel heel hard toen ze luid naar me brulde. Was dat een teken van dank? Ze liep heel snel met haar welp weg van de brand en ik probeerde hen te volgen. Maar ik was niet zo snel als hen en ik voelde het plots heel warm worden. Toen wist ik het zeker dat ik geen kans meer had. Ik zou sterven in de vlammen. Eigenlijk vond ik het niet erg. Mijn laatst beeld was de kleine leeuw die nog omkeek. Ik weet het zeker. Hij glimlachte.

Als je je nu afvraagt hoe ik dit heb kunnen navertellen, heb ik daar een logische verklaring voor. Ik ben de leeuw die toen nog een welpje was. Ik ben nu een volwassen gezonde leeuw en ben trotse vader van vier welpen, natuurlijk grotendeels te danken aan de gazelle, mijn redder. Ik heb één ding echt onthouden van deze gebeurtenis. We zijn allemaal verschillend, maar toch gelijk. Uit dank en ook uit eigen principes ben ik vegetariër geworden.

ROBBE BERNAERTS